

DR. BONDOR ANTAL:

Tisztelt Közgyűlés!

Egyesületünk vezetőségének felhívására beérkezett kitüntetési javaslatokat a díjbizottság az alapítólevelek szellemében értékelte, és javaslatát az elnökség, illetve a választmány elé terjesztette. Egyesületünk parlamentje – a választmány – titkos szavazással a kitüntetések 1991. évi odaítélésére a következő határozatot hozta:

Az OEE választmánya az egyesületben végzett kimagasló társadalmi munkájáért és a magyar erdészet fejlesztésében elért eredményeiért a

BEDŐ ALBERT emlékérmét adományozza:

Bogár István erdőmérnöknek, *dr. Fadgyas Kálmán* erdőmérnöknek, *dr. Jereb Ottó* erdőmérnöknek, *Pintér Gyula* erdésznek, *Prókay Gyula* erdőmérnöknek, *Reményfy Lászlóné* erdőmérnöknek.

Az OEE választmánya a magyar erdőgazdaság fejlesztése és az egyesület érdekében kifejtett kimagasló munkásságáért a

KAÁN KÁROLY emlékérmét adományozza:

Gergely József erdésznek, *Hajdú Ferenc* erdésznek, *dr. Márkus László* erdőmérnöknek, *Molnár József* erdőmérnöknek, *Mufics Ferenc* erdésznek, *Zilahy Aladár* erdőmérnöknek.

Az OEE választmánya az egyesületben végzett kimagasló társadalmi munkájáért és a magyar mikológia fejlesztésében elért eredményeiért a

CAROLUS CLUSIUS emlékérmét adományozza:

Fekete Gyula erdőmérnöknek, *dr. Pogany Hubert* erdőmérnöknek, *dr. Vetter János* biológusnak.

Elnök: Tisztelt Közgyűlés! Felhasználom az alkalmat, hogy a magam és a magyar erdésztársadalom nevében őszinte gratulációmot fejezzem ki a most kitüntetésben részesült kollégáknak. Köszönetemet fejezem ki munkásságukért és kérem támogassák, segítsék egyesületünket céljainak további megvalósításában olyan önzetlen odaadással, mint azt eddig tették.

SCHMOTZER ANDRÁS:

A 125 éves egyesület méltatása

Egyesületünknek megalakulásától, 1866-tól kezdve, fontos szerepe volt az ország erdőgazdaságának kifejlesztésében. Működése gazdaságpolitikai rendszerek láncolatán húzódik végig, mindenkor alkalmazkodva egy-egy történelmi korszak gazdasági-társadalmi problémáihoz. Élete összeforrott a magyar erdőgazdaság életével.

A monarchiában kialakult nagybirtokrendszer, a XIX. század közepétől megindult ipar és mezőgazdaság tökéletes kifejlesztése egyre nagyobb igényt tartott a fára, ami az erdők pusztításához vezetett. E kor társadalmi fejlődése a magyar erdészeti szakembereket arra ösztönözte, hogy az erdőgazdálkodás terén a korszerű gazdasági fejlődés legfőbb irányítását, amelyet ez időben sem a selmecebányai akadémia, sem az állam betölteni nem tudta, új létesítménnyel kezébe vegye. Az 1867-es kiegyezés idején egységes magyar erdőgazdasági szervezet nem létezett. Az erdők ügyeit három tárca kezelte tulajdonjogi kategóriák szerint. Az állami erdőkét a Pénzügyminisztérium, a jogi és magánszemélyek erdeit a Földművelési, Ipari és Kereskedelmi Minisztérium, a közalapítványi erdőket a Vallás és Közoktatási Minisztérium. Ily körülmények között az erdőgazdálkodás eredményes irányítását biztosítani nem lehetett.

Bedő Albert, Divald Adolf és Wágner Károly irányításával 1866. december 9-én megalakult egyesületünk.

Alapszabályokban rögzítetten legfőbb feladatának az önálló magyar erdészeti kultúra létrehozását és a társadalmi haladás ütemének megfelelő erdészeti technika megteremtését tekintette.

A fiatal egyesület tetovázás nélkül fogott munkájához. Az „Erdészeti Lapok” 1862-ben történt megindításával helyet adott a szakmai továbblépésnek. Ez időben magyar erdészeti szaknyelv nem létezett, így kis szótár kiadásával kezdte el munkáját.

Pályázatok útján sorra jelennek meg magyar nyelven szakkönyvek, teremtődik meg szervezettebb formában a magyar erdészeti szakirodalom. Az egyesület szellemi működése, illetőleg a magyar erdészeti irodalom fejlesztésére szükséges alaptőke biztosítására „Deák Ferenc” elnevezéssel alapítványt hoz létre. Alsó fokú erdészeti szakoktatás ez időben nem lévén, megalakítja Ásotthalmán az első magyar erdészeti szakiskolát, ugyanakkor sokat tesz a selmecebányai oktatás reformálása érdekében is.

A korszerű magyar erdőgazdaság megteremtésének munkáját illetően legközvetlenebb és legdöntőbb tevékenysége az 1879. évi Erdőtörvény megalkotásában volt. Az erdőtörvénnyel felfegyverkezve a századfordulóig kiépült a magyar erdőgazdaság első hivatalos szervezete: a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Főosztálya.

Az Egyesület fennállásának első két évtizedében bérelt helyiségekben működött. Vagyon helyzetét nem nyújtott lehetőséget a gondolatban már korábban felvetett saját székház építésére. Közadakozáshoz folyamodott, aminek eredményeképpen erdészek közadakozásából telket vásárolva 1885-1886-ban az Országház közvetlen közelében felépítette székházát, amely külső megjelenésében is stílszerű, impozáns háromemeletes palotaként a belvárosnak egyik szép díszévé emelkedett.

Figyelemre méltó vonása volt fiatal egyesületünknek a szociális ténykedés. Alapítványokat létesített. Így *Tizsa Lajos* nevével a szorult helyzetben levő magyar erdőtisztek és altisztek segélyezésére, *Wágner Károly* nevével az elhalt erdőtisztek és altisztek özvegyeinek és árváinak segélyezésére, *Bedő Albert* nevével a magyar erdőtisztek erdészeti pályára készült szegénysorsú fiatalok ösztöndíjazására, az Erzsébet királyné alapítvány az erdőtisztek árva leányainak segélyezésére létesült.

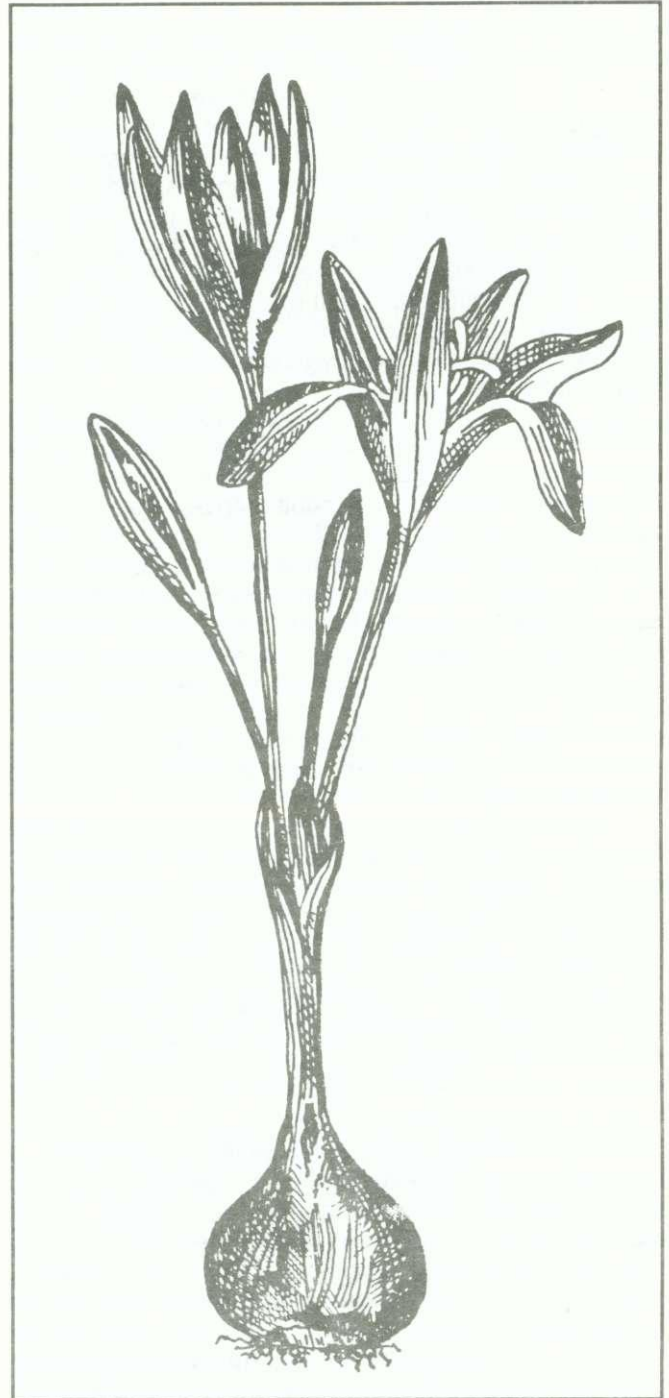
Egyesületünk életében egy történelmi korszak ért véget 1918. október 20-án; meghalt *Bedő Albert* erdőmérnök, az OEE egyik megalapítója, az OEE titkára, alelnöke és tb. elnöke, volt országos főerdőmester, államtitkár, országgyűlési képviselő. A legnagyobb magyar erdészként tartjuk számon. A sors megóvta őt attól, hogy megérje életművének, a magyar erdőgazdaság és szervezete megteremtésének roppant megrázkódtatását.

Az első világháborúig a magyar erdészet szellemi irányítója az OEE volt. Trianon súlyos megpróbáltatásokat hozott a magyar erdészetre. Elvesztettük erdeink 84%-át – rendbe kellett hozni a világháborúnak erdőkben okozott sebeit.

Kaán Károly erdőmérnök alelnökünk, a tárca államtitkára erélyes kézzel veszi kézbe az erdészeti igazgatás ügyét, és támaszkodva az OEE erejére, nem enged csüggedni. Tudomásul vette Trianont és haladéktalanul hozzáfogott a megváltozott viszonyoknak megfelelő magyar erdőgazdaság talpraállításához. Meghirdeti az alföldfásítást és a feladatokat, egyesületi műhelymunka után az 1923. évi XIX. tc. alapján megindul az alföldi erdők telepítése. Munkába vette az új életre kelő Erdészeti Kísérleti Állomás témáját.

Az alföldfásítás mellett a huszas években az új erdőtörvény létrehozása jellemezte az egyesület szellemi életét. Több éves szakirányú és megfeszített munka eredményeként kész törvényjavaslatot hozott nyilvánosságra, aminek megvitatására 1930-ban rendkívüli közgyűlést hívott össze. Időközben kitört a gazdasági válság, ami a törvénytervezet képviselőházi tárgyalását elodázta. Végső soron az erdőkről és a természetvédelemről szóló 1935. évi IV. tc.-ben látott napvilágot. Egyesületünk rendkívül küzdelmes, de következetes munkája nyomán jó törvénnyel biztosította a tartamos erdőgazdálkodás jövőjét.

Egyesületünk munkássága során új kiadványokkal gyarapította a magyar erdészeti szakirodalmat; tanulmányutakat szervezett, erősítette külföldi kapcsolatait. Részt vállalt egyetemünk (főiskola) oktatása fejlesztésében, s külön bizottságot alakított az erdőmérnök-

képzés korszerűsítésére. A szakoktatás ügyét napirenden tartotta.

Előterjesztésekkel élt az erdészek anyagi és erkölcsi megbecsüléséért; szót emelt szociális helyzetük javításáért; sürgette a magánuradalmak erdészeti dolgozóinak nyugdíjügyi rendezését; kiállt az erdészeti személyzet védelmében. Nagyban hozzájárult az 1936-os erdészeti világgongresszus sikeréhez.

A II. világháború éve alatt az egyesületi élet középpontjába a termelési problémák nyomasztó súllyal kerültek. „Égető fahiányban” szenvedett az ország. Az OEE igyekezett a bajokat tőle telhetően orvosolni, de

nehézséget jelentett, hogy az ország faellátásának ügyeiben 8-10 országos hivatal intézkedett. A földművelésügyi miniszter az egyesület szorgalmazására – tiszta vizet öntve a pohárba – rendelkezett: „A magyar erdőgazdaság érdekének és a termelés fontosságának biztosítása végett az Országos Erdészeti Egyesületet a fakitermelői szakma egyedüli országos szabad érdekképviseleti szervének tekintem és felruházom azzal a joggal, hogy a jövőben a hatóságok és hivatalok, valamint más érdekképviseleti szervek előtt, mint ilyen lépjen fel és az említett szakmát érintő kérdések tárgyalásába mint ilyen vegyen részt.” Ez 1942-ben volt. A helyzet megoldására az egyesület javaslatát hat pontban foglalta össze.

A II. világháború vége új helyzet elé állította a magyar erdőgazdálodást, benne egyesületünket is. Az erdők államosításával az erdészek álma valósult meg. Lendülettel, lelkesedéssel indult meg a munka, szerveződtek helyi csoportjaink átfedve az egész országot. Egyesületünk 1948-ban megtarthatta a háború utáni első közgyűlését. Kinyitotta kapuit az erdészek és erdészeti dolgozók előtt, növekedett taglétszáma. A tenniakarás öröme azonban az ötvenes évek eleje megállította. Az erdészetre – erdészekre – ráütötték a „reakciós” bélyeget, s azt, hogy az erdő magától is nő. Megkérdésünk nélkül folytak az értelmetlen átszervezések, egzisztenciák mentek tönkre, eljött a félelem uralma, a bizalmatlanság kora.

A kibontakozás vágya fűtötte tagságunkat, aminek első jelét az 1954. évi, „Az erdőgazdaság fejlesztéséről” című MT határozatban látta. A pártállam gazdasági-politikai légkörében élve meg kellett tanulni, meddig mehetünk el az igazságosság legmagasabb fokáig, illetőleg a kompromisszumoknak mi lehet a határa. Amikor a gazdasági-politikai hatalom érveléseinkre felfigyelt, az erdészeti élére *Tömpe István* személyében olyan vezetőt állított, aki megértette az erdő és az erdészet jelentőségét, az erdő újratermelési készségét – a távlatokat – és az erdőgazdálkodás tárcabeli meg nem értését, „mellék”-kezelését, latba vetve politikai tekintélyét, a meggyőzés erejével kialakította az Országos Erdészeti Főigazgatóságot minisztertanácsi felügyelettel. Ez az időszak magja volt az elmúlt 40 év erdészete fénykorának. Lendületbe került a munkás, a technikus, a mérnök. Akkori elnökünk, *dr. Madas András* tervhivatali vezető beosztásában meg tudta értetni a gazdaságpolitikai vezetéssel nemzeti kincsünk fenntartásának szükségességét és forintok millióinak biztosításával erdőállományunk több mint 500 000 ha-ral növekedett. Bármilyen furcsának is tűnik, itt Sopronban, 1966-ban, százéves történelmünk ünneplésekor először méltatta a kormány elnöke az egész nemzet nevében azt a munkát, amelyet az egyesület az erdőgazdálkodás érdekében kifejtett.

Szakosztályaink munkája nyomán a szakmai továbbképzések, előadások révén, a kutatási eredmények közreadásával megélnéül és felsorakozott a tagság. Az erdőfeltárási szakosztály tevékenységének köszönhetően megépült több mint 2 000 km út. Az erdei vasutak szakosztálya visszaállította a megszünetetett pálházi erdei vasutat, és gátat emelt Börzsönyben a királyréti erdei vasút felszedésének.

Az erdőművelési, erdőhasználati szakosztályaink szakmai állásfoglalásai, erdővédelmi táj- és környezetfejlesztési szakosztályaink iránymutatásai a fejlesztés irányába hatnak. A tsz-szakosztály a tsz-erdőgazdálkodás és szakember-ellátás érdekében meghatározó munkát végzett.

Külföldi kapcsolataink bővülnek, s nemcsak szakmailag, de anyagilag is jelentősek. Nemzetközi fórumokon elismertek vagyunk. Ezt bizonyítja az is, hogy például 1972-ben a Buenos Aires-i Erdészeti Világkongresszuson az akkori elnökünk, dr. Madas András által vezetett delegáció az ő megfogalmazásában deklarálta az erdő három funkcióját.

Az utóbbi években egyesületi életünk nem volt gondmentes. A hivatali vezetés egyre inkább és csupán „közgazdasági tényezővé” szorította az erdőgazdálkodást, ami ellen egyesületünk és annak az idő szerinti elnöke, dr. Herpay Imre szembeszállt. Egzisztenciális kérdéssé nem válhatott az ügy, elnökünk nyugdíjban volt. A hazánkban végbement rendszerváltást egyesületünk életében – kezdő lépésként – az 1990-es vezetőségválasztás demokratikus rendjével, új alapszabályok elfogadásával jellemzi.

Tevékenységünk középpontjában ma az új erdőtörvény és az új vadászati törvény előkészítése áll.

A hazánkban megvalósuló demokrácia nagymértékben növeli egyesületünk és mindannyiunk felősségét. Most végre lehetőség nyílik arra, hogy évtizedekre előre tekintve helyes irányba lehessen haladni. Egyesületünk múltja bennünket megfontolásra készítet. Egymás irányában türelemre és megértésre kötelez megújulásunk útján, mivel hosszú távú feladatok érdekében tevékenykedik. Önállóságát döntési szinten vissza kell állítani, kiemelkedő egyéniségű szakember ágazati irányításával.

A körülöttünk zajló ellentétek kellemetlen súrlódásokhoz, szolgálati nehézségekhez, sőt gazdasági eredménytelenséghez vezetnek. A meg nem értést ma nem lehet egyszerűen egyéni kérdésnek minősíteni. Ma, amikor minden törekvésünknek a magyar föld – s benne az erdő – teljesítőképességének a fokozására kell irányulnia, halálos bűn minden olyan ellentét – akár személyi, akár tárgyi, akár szolgálati természetű –, amely a zavartalan termelés hazafias kötelességteljesítésében békétlenséget okoz, munkát bénít és értékes energiát emészt fel.

Az egyesületi élet jövőbeni célja a magyar erdőgazdaság egyetemének az előbbrevitele, és kétségtelen, hogy ezt csak vállvetett munkával, a területünket érintő szervezetekkel, intézményekkel, az államigazgatással közös erőfeszítések alapján érhetjük el. Mi úgy érezzük, hogy tapasztalatokban gazdag egy- és egynegyedszázados történelmünk szilárd alap jövőt építő munkánkhöz, erdészshivatásunk betöltéséhez.

Záró gondolatként: büszkén valljuk magunkat az erdő katonáinak, nemcsak békében, de baráti együttműködésben kívánunk élni minden szervezettel, intézménnyel, mindenkivel aki kész megismerni az erdő súlyos felelősséggel terhelt munkáját, mert hisszük, hogy a megismerés elvezeti őket a megértéshez és a megbecsüléshez.

A régi selmeci jelszó legyen munkánk vezérgondolata: Mindnyájan egyért! A magyar erdők szebb jövőjéért!

Tiszteletbeli tagság adományozása

Egyesületünk hagyományai közé tartozik, és alapszabályában is rögzített a tiszteletbeli tagság adományozása, amely az Országos Erdészeti Egyesület legmagasabb kitüntetése. Az Elnökségünk (alapszabálymódosítással) *Friedrich Prandl* főerdőtanácsos úrnak, a burgenlandi erdészeti egyesület kiválóságának személyére tett javaslatot a választmány felé azzal, hogy az adományozás tekintetében a választmány dönt, s az erről szóló oklevelet a közgyűlés nyilvánossága eltt kell átadni. A választmány az elnökség javaslatával egyetértett.

Prandl főerdőtanácsos úr személyében Egyesületünk azt a kollégát tiszteli, aki már évtizedekben mérve nemcsak szorgalmazta, de valóssá tette a két egyesület gyümölcsöző kapcsolatát. Vándorgyűléseinken való részvételével, szakmai meglátásaival, a magyar erdőgazdálkodás megismerésének igényével, majd értékes tanácsaival vett részt erdőgazdaságunk előbbrevitelén.

Egyesületünk választmánya határozatának tesztek most nagy örömmel és tisztelettel eleget, amikor *Friedrich Prandl* úrnak átadom a tiszteletbeli tagságról szóló okmányt. Szívből kívánom, hogy e megemlékezés a jövőben is gyümölcsözően erősítse egyesületeink közötti kapcsolataink fenntartását.

Elnök: Az egy éve megválasztott elnökségnek és a választmánynak az az elhatározása született, hogy azokat, akik 50 éve, vagy azt meghaladóan tagjai az egyesületnek, díszoklevéllel tünteti ki.

Fél évszázad, bár nemzetek és testületek életében rövid idő, az emberi életnek mindig a nagyobbik fele, és aki ilyen hosszú időn át hűségesen ki tud tartani egy testület és a testület elé tűzött célok megbecsülésében és szolgálatában, az minden körülmények között megérdemli az elismerést. De tulajdonképpen saját magát becsüli meg az egyesület akkor, amikor tisztelettel és szeretettel emlékezik meg régi tagjairól.

Különösen indokoltá teszi ezt a megemlékezést az, hogy az egyesületnek ez az utolsó 50 esztendeje tele volt nemcsak magára az egyesületre, de a tagokra nézve is súlyos megpróbáltatásokkal. Amikor egyesületünk elnöksége határozatából ünnepelt kedves kollégáinknak átadom a szerény oklevelet, szeretettel arra kérem őket, hogy megérő jóindulatukat, hűséges ragaszkodásukat az egyesület és a magyar erdőgazdaság iránt továbbra is őrizzék meg, s egyúttal arra kérem az Istent, hogy adjon nekik még hosszú életet, sok örömet, kitaratást, hogy értékes támogatásukat az egyesület a magyar erdőgazdaság javára még sokáig élvezhesse.

(Az okleveleket *Barátossy Gábor* főtitkár adta át.)

A kitüntetettek

Abonyi István, Árkosi Gyula, id. Balsay Miklós, Barthos Tibor, dr. Bencze Lajos, Boross György, Dértöldi Antal, Fekete Gyula, Jerôme René, dr. Karsay Jenő, dr. Kollwenz Ödön, Kossow József, Ládi Géza, dr. Madas András, dr. Magyar János, Nagy Imre, id. Nadas József, dr. Pankotai Gábor, Palla Zoltán, Riedl Gyula,

dr. Sopp László, Szerényi György, Szűcs Ferenc, Tillesch György, Vasvári László, Vendel Ferenc, Zilahy Aladár.

A kitüntetettek nevében *Pankotai Gábor* köszönte meg a figyelmességet, és a következőket mondotta:

Tisztelt Köztársasági Elnök úr, tisztelt Egyesületi Elnök úr! Mi, akik most e kitüntető oklevelet átvettük, amelyet tisztelettel megköszönünk, mindannyian az első világháború előtt vagy annak éveiben születünk.

Végigéltük gyermekéveinkben a háború és az azt követő kegyetlen események minden nyomorúságát. Többen közülünk mint menekültek mellékvágányra tolt vagonokban szenvedtük a tél hidegét, ettük az ingyenkonyha kegyelemkenyerét. Végigéltük a feldarabolt országra hulló minden nyomorúságot.

Majd belekerültünk a második világháborúba, melyben már legjobb barátainkat veszítettük el, és magunk is fogság és egyéb viszontagságok után kezdhettünk bele a romokban hevert ország újjáépítésébe. A Rákosi hatalomátvételét követő időket nem kell ecsetelnem.

Így ért minket 1956, midőn többen voltunk ott a Parlament előtti „véres csütörtökön”, amikor máig is ismeretlen egynének lötték gépfegyverrel halomra a magyar embereket.

De mindezek közben sem szűnt meg a ragaszkodás a magyar erdők ügyéhez, mely pénzügyileg nem számottevő, de kihatásaiban jelentős tényezője a magyar jövőnek.

Tisztelt Köztársasági Elnök úr! Önt mint a Magyar Köztársaság legnagyobb közjogi méltóságát kérem a magam és a jelenlévő kollégák, valamint az átlaluk képviselt és itt jelen nem lévő erdészek, erdőmérnökök nevében, hogy ügyünket és ezzel a magyar erdők ügyét az Ön lehetőségeinek keretében olyan szeretettel képviselni szíveskedjék, mint amilyen szeretettel és áldozatkészséggel az erdészek e kis közössége azt szerény körülményei közt áldozatosan szolgálja.

Ezután *Reményfy Lászlóné* az első Bedő-díjas erdőmérnökő köszöntötte *Göncz Árpádot*.

Fogadja tőlünk Elnök úr szeretettel ezt a látszólag semmi ajándékot, de ebben a látszólag tűzrevaló fűben benne van a jövő ígérete. Százévek lehetőségét rejti magában. Nemzedékek nőhetnek meg árnyékában, nyerhetnek erőt mellette, de csak akkor, ha megfelelő körülmények közé kerül. Elsősorban, ha mély talajra talál vagy szorgos kezek ezt biztosítják számára, amelyben megkapaszkodhat, gyökerei elszakíthatatlanul mélyre hatolhatnak. De szükség van arra, hogy közelből eltávolítsák a hatalmaskodó, önző, mindenki fölé kerekedni akarókat. A kéz, mely gondoskodik róla már makkocskorában, előkészíti a talajt, biztosítja az életteret a fejlődéshez, az egyensúlyt ember, állat és növény között, az erdész keze. Nem mutató a munka, és csak akkor eredményes, ha önzetlen, hiszen mi a holnaputának, az unokáknak dolgozunk.

Kérem ültesse el a csemetét az elnöki parkban, hogy emlékeztesse önt és utódait a fa, az erdő csodálatos tanítására és e maroknyi zöld csoportra, akiket erdészeknek hívnak.

(Az *alig arasznyi konténeres tölgycsemetét nagy taps mellett adta át Reményfy Lászlóné.*)

GÖNCZ ÁRPÁD: Köszönettel veszem át e szimbólumot, ami szememben a demokrácia jelképe. Remélem, e kis növény olyan környezetbe kerül és növekedik, hogy generációk múltán is nyugodtan pihenhetnek védő árnyékában mindazok utódai, akik a mostani felelősségteljes munkát a mai történelmi időkben tisztességgel végzik. Tiszta szívből kívánom önöknek, hogy országépítő szándékaik valóra váljanak.

Beszélgetés Göncz Árpáddal, a Magyar Köztársaság elnökével

Elnök Úr! Mindenekelőtt azt szeretném megkérdezni, hogy e nehéz nap után hogy érzi magát közöttünk?

Én nem éreztem nehéznek. Nagyon szépnek és kellemesnek éreztem.

Van-e Elnök Úrnak kötődése az erdőhöz, ha csak érzelmi is?

Természetesen van. Amíg agronómusként dolgoztam, talajvédelemmel foglalkoztam. A talajvédelem, az erózió elleni védelem határesetek az erdészetnek és a mezőgazdaságnak. Az erdők, a cserjesávok mind talajvédők. Nagyon sokat dolgoztam és éltem erdőben életemnek azon szakaszában, amikor ezzel foglalkoztam. Először a Talajjavító Vállalatnál, majd az Agrotervnél.

Mit jelent Elnök Úrnak a mostani Vándorgyűlésünk jelmondata: „Erdő, te nálam nagyobb hatalom”?

Igy én még nem fogalmaztam meg soha életemben, de szép és igaz. Számomra az erdő egyrészt a humánus jelképe volt. Most is, ha elkerülök egy vidékre, mielőtt kérdeznék, megnézem a fákat, az erdőt. Ha a fák és az erdő ép, akkor nagy valószínűséggel állíthatom, hogy ott van kultúra. Vagyis annak a környezetnek nemcsak a környezete ép, hanem a társadalma is. Az erdőnek ilyen módon jelképes szerepe is van, de mindenképpen jelzés értéke. Én például soha nem tudtam, hogy mennyire tehet a szik a emberről, és az ember a szikról.

Elnök Úr! Ön – ha szabad így fogalmaznom – szerinte jár a világban, kormányfókkal és olyan politikusokkal tárgyal, akik a jelen környezeti problémákban igen komoly pozitív vagy negatív szerepet játszhatnak döntéseikkel. Szóba kerül-e a világ jelen környezeti helyzete?

Rendszeresen. Ahogy az ember tőlünk nyugatra halad, annál nagyobb súlyt kap a környezetvédelem. A legtöbb közvetlen segítség, ami Magyarország számára jött, az környezetvédelemmel kapcsolatos. Az a benyomásom, hogy mi itt még nem ébredtünk rá teljes egészében a környezetvédelem fontosságára, ami nagyon összetett dolog. A városok, a természeti, az ipari környezet védelme mellett nagyon fontos a társadalmi környezet védelme, ami mondhatnám spirituális. Ezek mind, mind összefüggenek. Az egész kérdéskörnek nemcsak anyagi, technikai, de esztétikai vonzata is van. Ezt teljes egészében valószínűleg még csak egy szűk szakembergárda ismeri Magyarországon, és még nem vált részévé a társadalmi köztudatnak.

A szakemberek általában látják a bajokat, de hogyan áll a helyzet a világ nagypolitikájában? Rádöbrentek-e már a világ első számú politikai vezetői, hogy már nagyon nagy a baj?

Az a benyomásom, hogy igen. Minél magasabb fejlettségű egy társadalom, annál tudatosabb ez, és annál jobban érzik a kérdés globális összefüggéseit és jelentőségét. A világ faluvá zsugorodott össze. Mi itt Közép-Európában vagy Kelet-Európában még annál is inkább a magunk szűk környezetét látjuk. Az életérzésünk nem internacionalizálódott annyira, hogy éreznénk, észlelnénk a távolabbi szomszédságban lévő környezeti ártalmakat és ezek hatását. Teszem azt az Amazonas-völgye erdőségeinek pusztítását, ennek hatását. Vagy egyes állatfajok és az élővilág pusztulását, ami még nálunk csak nyomokban jelentkezik. A savas esőt már mi is érzékeljük, ami szintén internacionális hatású és globális jelentőségű. Már nálunk is beszélnek az ózonlyukról, de ez bennünket egyelőre közvetlenül nem érint. Még szinte hírértéke is alig van, legföljebb mint tudományos érdekességet fogadjuk. Jó tíz év, mire ezt tudatosítjuk...

De akkor talán már késő lesz...

Nem, nem hiszem. Nekem az az érzésem, hogy a társadalom mint ökológiai szisztéma rendkívül rugalmas. Az ember környezetkárosító tevékenysége akkor kezdődött, amikor megcsinálta az első kőbaltát. Visszamenni odáig már nem tudunk. Az ökológiai egyensúly rendkívül, érzékeny, de egyben dinamikus egyensúly.

Nem tudom, hogy nagyot tévedek-e, de úgy érzem, hogy ebből a gödörből csak akkor tudunk kimászni, ha a fináncióke is rájön arra, hogy a fokozódó környezeti leépüléssel nagyot veszíthet...

Az egész emberiség igen sokat veszíthet. Ebben a fináncióke vesztesége éppen akkora, mint a külvárosi nyomornegyedben élő ember vesztesége, mert ez az egész jelenségkör erősen összefügg. Ahhoz, hogy védekezni tudjunk, és észleljük a jelenség súlyát, magasabb gazdasági színvonal kellene. Ezt az a tapasztalatom mondatja velem, hogy legjobban azokban az országokban érzékelik a környezetvédelem jelentőségét, ahol az életszínvonal magas. Ahol sokat tudnak fordítani az ipari környezetszennyezés ellen. A mi meglehetősen avult és környezetszennyező ipari szerkezetünk váltása nélkül, pusztán csak a negatív hatások kiküszöbölésére annyit kellene fordítanunk, hogy arra

nincs anyagi fedezetünk. De valószínű, hogy a végső megoldáshoz egy egészen más energiagazdálkodásra való áttérés vezetne.

Elnök Úr! Lehet, hogy a mai Vándorgyűlésünkön nem sarkosodott ki, de tény, hogy a rendszerváltás után a magyar erdésztársadalom olyan helyzetbe került, mint az elmúlt negyven év alatt soha. Nevezetesen, hogy a szakma legfelső irányítása a minisztériumon belül a döntési szférából lecsúszott a végrehajtási hierarchiába, s így az ország 20%-án tevékenykedők szakkérdésekben csak javaslattevők, előkészítők lettek, a döntések meghozatalánál nem lehetünk jelen. Mit tehetünk ebben a helyzetben ahhoz, hogy a lehető legjobban érvényesüljenek a törvényalkotásoknál az erdő érdekei?

Nem ismerem annyira a problémakört, hogy hitelesnek merném mondani amit állítok. A benyomásom az, hogy az erdésztársadalom felfogásbeli egysége és szakmai súlya rendkívül nagy. Mindig is az volt. Visszatekintve nagyon hosszú időre, az erdészeket soha nem lehetett kizárni az erdőt érintő kérdésekből, ezeknek döntéshozatalából. Biztosra veszem, hogy ez továbbra sem fog menni. Sőt, azt is biztosra veszem, hogy ha az felismeréssé válik, hogy az erdészeket megilleti a döntésben való részvétel, akkor nem is akarja őket ebből senki kizárni. Végül is nincs más, aki az erdővel kapcsolatos problémákat jobban ismerné, mint az erdésztársadalom.

Egynapos soproni látogatása folyamán a köztársasági elnökünk felkereste az egyetemet is, ahol Winkler András rektor látta vendégül. A kötetlen eszmecserén jelen volt Tarján Lászlóné, a Környezet- és Területfejlesztési Minisztérium államtitkára, Schmotzer András, az OEE elnöke, Ormos Balázs, a Tanulmányi Erdőgazdaság igazgatója, Bondor Antal, az ERTI főigazgatója, Rónai Ferenc, a soproni Erdészeti és Faipari Szakközépiskola igazgatója és Hirschler Rezső polgármester. Beszélgetés közben szóba került az egyetem selmeci múltja, az erdész-bányász-kohász közösség, és annak szétválása. Megcsodálta Szervátiusz Jenő és Tibor remekművét, a Cantata profánát, e monumentális falfaragást, majd rövid sétát tett a botanikus kertben. A vendéglátók csodálkozására, amikor a mamutfenyőt latin néven mondva ismerte fel, elmondta, hogy gödöllői tanulmányait '56 törte ketté, s hogy ő tulajdonképpen biológiai érdeklődésű, s csak egy „elfajzott köztársasági

Egyébként minden rendszerváltással vagy szerkezetváltással természetesen együtt jár az, hogy a szakmai hatalmi viszonyok átrendeződnek, vagy pedig vissza kell nyerni a megbillent egyensúlyokat. Nyilván itt is erről lehet szó. A döntéshozatalban az előző rendszerben is nyilvánvalóan egy szűk kör vett részt. Most bekövetkezett a hatalom felső rétegében a váltás – itt én nem az egész szakma váltására gondolok, hiszen ez is egy zárt szakma –, és a váltásnak ugyanígy be kell következnie a végrehajtó hatalomban is.

Az egymásrataláláshoz és az egymás megismeréséhez bizonyos idő kell. Egy ekkora átrendeződés első évének a végén azt várni, hogy a mozgó egyensúlyok helyreálljanak – legalábbis merészség. Ha most a szakma távol került a döntéshozataltól, ebből én nem mernék messzemenő következtetéseket levonni.

Elnök Úr! Még egy kérdést szabadjon feltennem. Szemmel láthatóan nagyon szívesen jött el kedves feleségével Sopronba. Mit jelent Sopron Önnek, Önöknek?

Feleségem a háború végén itt volt a családjával. Szinte itt határoztuk el, hogy férj-feleség leszünk. Számomra kapcsolatunk legkedvesebb és legszebb szakasza itt játszódott Sopronban, miközben bombázó rajok húztak el felettünk. Nem tudom, hogy ha Sopronra gondolok, akkor a liberátorokra vagy a harangvirágokra gondolok-e elsősorban. De azt hiszem... inkább a harangvirágra.

Köszönöm a beszélgetést.

Pápai Gábor

elnök". Alkalma volt beszélgetni a helybéli erdész kollégákkal, műszaki vezetőkkel.

A beszélgetésből kitűnt, hogy a köztársasági elnök a közvélemény szintjén tájékozott szakmánk főbb kérdéseiről. Érdeklődött a rablógazdálkodás igazáról, a vadászat körül dúló nézetekről. A beszélgetés tanulságaként levonható volt, hogy a külső szemlélő szakmánk negatívumait jegyezte meg jobban, és ez a mi hibánk. A közvéleményt minden szinten sokkal nagyobb propagandával kell tájékoztatni, kiemelve a sok kedvező jelenséget, az áldozatkész munkát is.

A köztársasági elnök köszönő szavai után a külföldi vendégek nevében *Buff, Turckheim, Blin és Spahl* urak, a belföldi meghívottak nevében *dr. Gergács Elemér* miniszter, *dr. Tarján Lászlóné* államtitkár, *dr. Tóth János*, *dr. Tóth István* és *dr. Molnár Sándor* urak üdvözölték a Közgyűlést.

Elnök: Megköszönöm a szíves és elismerő szavakat. Biztosíthatom Önöket, hogy a barátság összetartó erejének megőrzésével folytatja egyesületünk megújulva,

de következetességgel azt a feladatát, amelyet elődei értékállóan meghatároztak, mindazt, ami sohasem önös érdekeket, de az erdőt illetően mindig távlatokat szolgál.

Zászlószentelés

Elnök: Tisztelt Közgyűlés! Hölgyeim és Uraim!

Felemelő lelküreltel jelentem be, hogy fennállásunk 125. éve és az eddig megtett út emlékére testületi határozattal történelmünkben először egyesületi zászlót szentelünk. Felkérem *Bánó László* főtitkárhelyettes urat, hogy a zászlószentelést vezesse le.

Bánó László: Tisztelt Közgyűlés, kedves Vendégeink, Erdészek!

Nincs emberi közösség szimbólum, jelkép nélkül. A jelkép őrzi a közösség eszemiségét, tisztaságát, jóségát. A közösség vezetői, tagjai eltévedhetnek, rossz útra térhetnek, besározódhatnak, de a jelkép akkor is tiszta, rontatlan marad. Erdésközösségünk, egyesületünk 125 éves. Egy zászlót készítettünk erre az alkalomra.

Nagy szükségünk van erre a zászlóra, mert az elmúlt 125 év legfőbb napja – és ez természetes – hétköznapi volt.

Voltak diadalmas ünnepnapok is. Sajnos nem sok. Voltak napjaink, amikor többünknek vagy akár mindnyájunknak csupán kudarc, megpróbáltatás, megaláztatás jutott osztályrészül. Valószínűleg ez az arány napjainkban is, a jövőben is... mindig és mindig.

A hétköznapiakban, a kudarc, a megpróbáltatás napjaiban a jelkép, a zászló sugározza a tisztaságot, az erőt, az egység reménységét.

E gondolatok jegyében tisztelettel kérem, hogy a zászlószenteléshez foglalja el helyét

- Göncz Árpádné köztársasági elnöknek asszony, zászlóanya
- Hirschler Rezső úr, Sopron város polgármestere, zászlószalag adományozó,
- Schmotzer András úr, az OEE elnöke, zászlószalag, zászlószeg adományozó,
- Kertész József úr, az OEE alelnöke,
- Huszti János püspök úr, az unitárius egyház képviselőjében,
- Szekeres János úr, a Soproni Városlébania plébánosa, a katolikus egyház képviselőjében,
- Vladár Gábor nagytiszteletű úr, a református egyház képviselőjében,
- Szimon János nagytiszteletű úr, az evangélikus egyház képviselőjében.

Szertartásunkra meghívtuk a soproni izraelita hitközség elnökét, Kornfein Ferencné asszonyt is. Váratlan haláleset miatt nem tudott eljönni, de lélekben velünk van.

— Kérem, hogy valamennyi jelenlevő álljon fel a bevonuló zászló tiszteletére! A zászlóvivő csapat a zászlóval vonuljon be!

A zászlóval katonás rendben vonult a terembe *Riedl Gyula*, zászlóadományozó, *Hajdú Ferenc* zászlóadományozó, *Foltz Tóbiás*, zászlócsapat par., *Horváth János*, zászlóvivő, *Román József*, zászlókísérő, *Polner Katalin*, zászlókísérő, *Vinkovics Sándor*, zászlókísérő és *Steiger Károly* zászlókísérő.

Bánó László: Kérem a jelenlevőket, hogy foglaljanak helyet! *Kertész József* Reményik Sándor: Zászlószentelés c. versét mondja el.

Reményik Sándor

Zászlószentelés

Zászló! Valaha, nem is olyan rég,
Zord harci jelvényt jelentett e szó.
Dobpergést és trombitaharsogást
Idézett a kibontott lobogó.
Nyomában villámlottak fegyverek,
Előtte járt a halál szaporán,
Selyméből rostát vertek a golyók,
S lengett idegen várak bús fokán.

Ez volt a zászló – nem is olyan rég.
S ti tudjátok, a zászlóalj mi volt:
Gyilkolni és halni kész kis csapat,
Csakhogy a zászlót ne szennyezze folt.
Ti tudjátok, a lobogó mi volt.
Mentetek vele a világon át,
Mígnem eljött a végső tél s belepte
Világjáró bakancsotok nyomát.

Azt a zászlót ne keressétek már.
Ki tudja hol van már a hó alatt!
Új zászló leng most itt közöttetek
Senki ellen – csak magatok miatt.
Olyan, mint a testté vált áhítat,
Mint lelketek származás égi része.
Se dob, se kürt, se katonabanda –
Csak ének a kísérezeneje.

Ez a zászló nem fog lobogni már
Se várfokán, se sáncárok felett.
Egyet jelent: a gyűlölet erős,
De mégis erősebb a szeretet.
Egyet jelent: míg zimankós idő jár,
És körös-körül felleges az ég,
Alatta dolgozik s imádkozik
S dalol, dalol egy zászlóaljnyi nép.

Bánó László: Felkérem Riedl Gyula erdőmérnököt és Hajdú Ferenc erdésztechnikust, hogy az adományozók nevében adják át a zászlót az egyesület elnökének.

Felkérem az egyesület elnökét, vegye át a zászlót az adományozóktól.

Riedl Gyula: Az adományozók nevében erdész lelküreltel átadjuk a zászlót. Kérjük elnök urat, vegye át valamennyi egyesületi tag képviselőjében, és őrizze becsülettel.

Elnök: Valamennyi egyesületi tag nevében átveszem e zászlót, s azt becsülettel megőrizzük.

Bánó László: Felkérem Kertész József alelnök urat, hogy verjen be zászlószöveget valamennyi élő és holt egyesületi tag nevében.

(Kertész József a zászlórúdra felszegezte a magyar erdészek zászlószegét közvetlenül a zászló alá, ahol valamennyi eddigi befizetett zászlószeg – a befizetés sorrendjében – már előre felszögelésre került.)

Bánó László: Felkérem a zászlóanyát, hogy kösse fel szalagját a zászlóra.

Göncz Árpádné, köztársasági elnöknek asszony zászlóánya: Nagyon boldog vagyok, hogy ezen a szakmai összejövetelen részt vehetek. Igen, a zászló szimbólum, jelkép és azt szeretném, ha zálog is lenne. Ezen egyesület lelkesedésének, szakmaszeretetének – és talán ami a legfontosabb – egymás segítésének záloga. Mert egy közösségben arra van a legnagyobb szükség, hogy segítsük egymást.

Bánó László: Felkérem Hirschler Rezső urat, Sopron város polgármesterét, hogy a város polgársága nevében kösse fel szalagját a zászlóra.

Hirschler Rezső: Sopron város önkormányzata, valamint polgárai nevében a természet és az erdők védelmének jelképeként kötöm fel ezt a szalagot. Kívánom, hogy egyben kapocs is legyen az OEE és Sopron városa között. Kívánom, hogy ez a kapcsolat a természet és az erdő védelmét szolgálja.

Bánó László: Felkérem Schmotzer András urat, az Országos Erdészeti Egyesület elnökét, hogy kösse fel szalagját a zászlóra.

Elnök: Valamennyi erdész nevében kötöm fel ezt a szalagot azzal a reménnyel, hogy mindig emlékezünk a mai napra.

Bánó László: Zászlót szentelni annyi, mint a jelképet és annak eszmeiségét magasabb hatalom oltalmába ajánlani. Őt vallási közösség képviselőjét kértük fel e nemes feladatra. Mindegyiküket arra kérem az ökone-

FELHÍVÁS

Zászlószegek készítésére ezentúl is mód van. Kérjük az érdeklődőket, hogy igényüket az egyesület titkárságán jelezzék.

A zászlószeg ára változatlanul 1000 Ft.

A zászlószeg árának és költségének különbségéből az egyesület

ALAPÍTVÁNYT

hoz létre idős erdész kollégák megsegítésére.

mizmus jegyében, hogy közösségük áldása mellett képviseljének valamennyi hívőt. Főként azokat, akik vallása nevében nincs itt zászlót szentelő vagy megáldó méltóság.

Felkérem tehát *Husztai János* püspök urat, hogy az unitárius egyház nevében áldja meg a zászlót. Mi pedig emlékezzünk egy fohással a legnagyobb magyar erdészre, az unitárius Bedő Albertre.

Dr. Husztai János, unitárius püspök: Isten szent ajándékai között ott van az ember is. Az ember, akinek legmisztikusabb adottsága, hogy emlékezni tud. És a zászló emlékeztet. Legnagyobb költőink, íróink mind, mind írtak a zászlóról.

Kölcsey: „Zászlónk gyakran plántálád vad török sán-cára...”

Petőfi: „És a zászlókon eme szent jelszóval: Világszabadság...”

Jókai: „A zászlóanya csak a vezér hitvese lehet, aki vezeti népét...”

Így áldom meg az ősi föld – hiszen Kálnoki Bedő Albert szép Erdélyország szülötte – az ősi föld Kálnok, Székelykeresztúr, Kolozsvár nevében, és Budapest nevében, ahol élete nagy részét élte. Legyen áldott e jelkép. Az a jelkép, amely emlékeztet, s minden emlék, ami a jelképhez fűződik. Isten nevében. Ámen.

Bánó László: Felkérem *Szekeres János* plébános urat, hogy a római katolikus egyház nevében szentelje fel a zászlót.

Szekeres János, római katolikus plébános: Kedves Testvéreim, kedves Ünneplő Közönség! Szentté tenni, felemelni valakit vagy valamit nagy dolog. Az ember önmaga is szentté tud válni, ha akar, embertársai és Isten számára egyaránt. Mi azt akarjuk, amikor egy **(Folytatás a 263. oldalon.)**

A zászló Tasnádi Imréné aranyhímző kisiparos műhelyében készült. Mérete 110x160 cm. A fehér ripsz alapon levő hímzések arany szállal és selyemfonallal, kézi és gépi munkával készültek. A magyar címert és az egyesületi jelvényt Révay Imréné műhímző, a díszítőelemeket (tölgy-olajág, koszorúk, tölgylevelek, fogazat stb.) Tasnádi Imréné aranyhímző készítette. A zászlórudat a honvédség esztergomi hadtápellátó üzeme, a zászlószegeket Rékasi Levente készítette. A zászló-kompozíció összeállításában Barátossy Gábor és Riedl Gyula működtek közre. A zászlórudat levéltári tanulmányok alapján Baranyi Katalin tervezte.

Költségek:	zászló	70 000 Ft
	zászlórúd	17 000 Ft

Zászlószalagok:

1. Nemzetiszínű dupla szalag (100x15 cm), felirat:

A köztársasági elnök feleségétől, dr. Göncz Árpádné zászlóanyától. 1991.

2. Piros-fekete dupla szalag (100x15 cm), felirat:

Sopron város önkormányzatától

3. Egyszínű világoszöld szimpla szalag (100x15 cm), Felirat:

Erdészek nevében 1991, a jubileumi vándorgyűlés emlékére.

Az Országos Erdészeti Egyesület zászlaja.

(Foto: Pápai Gábor)

Fatermelők, fafelhasználók!

1991. július 1.-vel megjelent a

hirfa
Információs hálópap

Jelentkezését, hirdetését várja
a Szerkesztőség

Budapest, VII., Csengery u. 11.
1400 Postafiók 61.

Telex: 22-4141 EFTI-H

Telefax: 1-214-071

Telefon: 1-422-776

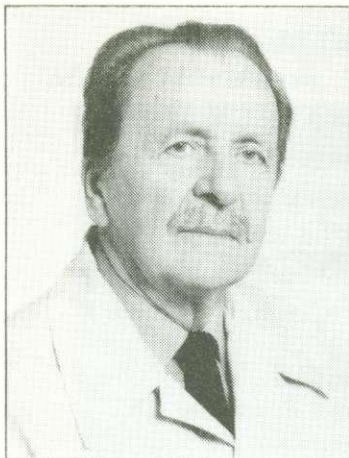
FELHÍVÁS

Kedves Erdész Kollégák!

A közönséges dió (*Juglans regia*) állományok országos felméréséhez kérünk segítséget. Aki területén, környezetében erdőben bármilyen korú elegyetlen, vagy elegyes – nem kertészeti céllal létrehozott – dió állományról, facsoportról tud, kérjük jelezze a pontos helymegjelöléssel az alábbi címen:

Berényi Gyula,
Erdészeti Tudományos Intézet,
Budapest, Frankel Leó u. 44. 1023.,
Telefon: 1150-624
Telex: 22-6914
Telefax: 1151-806

Prókay Gyula
erdőmérnök

Prókay Gyula hosszú szolgálata alatt – a Börzsöny hegységben – az erdőgazdálkodás széles területén dolgozott, tevékenységét mindenütt az eredményesség jellemezte. A balassagyarmati helyi csoport titkára 25 évig. Nevéhez fűződik a helyi csoport megalapozott, ma is kiemelkedő munkássága, a tartalmas egyesületi élet kialakítása. Kiemelkedő tevékenységet fejtett ki az erdészeti propaganda terén az Ipolyvidéki Erdők című üzemi lap immár 20 éves szerkesztésével.

BEDŐ ALBERT

emlékérmesek

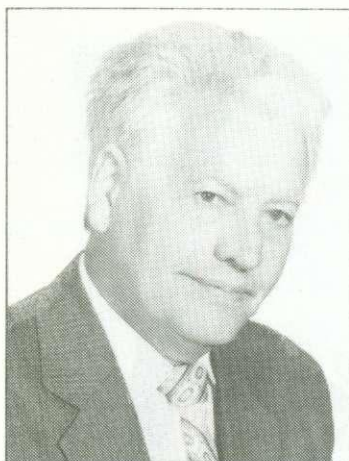
Dr. Fadgyas Kálmán
erdőmérnök

Dr. Fadgyas Kálmán az Egri Erdőrendezési Iroda vezetője. Évtizedeken keresztül meghatározóan működött közre az erdőrendezés fejlesztésében. Kezdeményezője és az alkalmazás feltételeinek kidolgozója volt a személyi számítógépek erdőrendezési használatának. Szellemi mozgatója az erdőrendezési szakosztálynak, aktív szervezője a szakosztály rendezvényeinek.

Reményfy Lászlóné
erdőmérnök

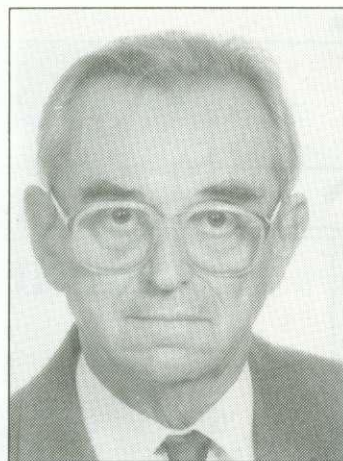
Reményfy Lászlóné szakmai aktív életét egyetlen munkahelyén, a mátrai erdőgazdaságban töltötte, ahol mindvégig az erdőművelés irányításán és fejlesztésén tevékenykedett. Egyesületünkben az erdőművelési szakosztály titkára, ahol a szakmai ismeretterjesztés és szakoktatás terén végez olyan értékes munkát, amelyet az országhatárokon kívül is ismernek. Személyében az első Bedő-díjas erdőmérnökönket köszönhetjük.

Dr. Jereb Ottó
erdőmérnök

Dr. Jereb Ottó a Roth Gyula Erdészeti és Fajpári Szakközépiskola nyugalmazott igazgatóhelyettes erdőmérnök tanára. 1950-től nyugdíjba vonulásáig tanított, és technikusgenerációk egész sorát készítette feljellemben, következetességben, tudásban az ágazat számára.

Jelenleg is kollégiumi nevelőként és óraadó tanárként dolgozik. Szervezi az egyesület helyi csoportjának életét.

Bogár István
erdőmérnök

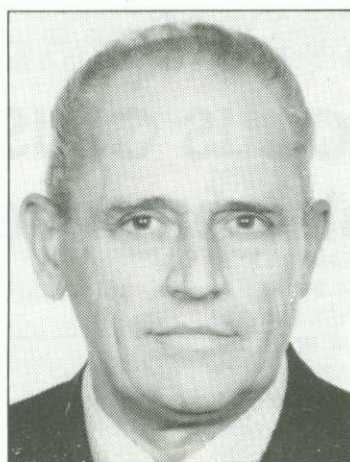
Bogár István nyugalmazott minisztériumi tanácsos szakmai pályafutásának kezdetétől elkötelezte magát az erdőgazdálkodás műszaki ágazatával. Kezdeményezője volt az erdőfeltárási alaptervek készítésének, azok tervezési irányelvei kidolgozásának. 1979-től a minisztérium állományában ágazati irányítója volt a műszaki fejlesztés, az erdőfeltárási beruházások munkálatainak és az állami erdei vasutak felügyeletének. Az erdőfeltárási szakosztály egyik alapító tagja és 1959-től 32 éven át, jelenleg is vezetője; fáradhatatlan, társadalmi munkáját folyamatosan és eredményesen végző kollégánk.

Pintér Gyula
erdész

Pintér Gyula a Kőszeg-hegyi erdészet kerületvezető erdésze. Szakmai hozzáértését különösen a nevelővágások jelölése és példamutató végrehajtása jellemzi. A tölgyesekben és bükkösökben végzett felújítógásairól a szakmában felsőfokban beszélnek. Személyes érdeme, hogy a Steyer-ház és környéke mind a szakmai, mind a turista társadalom legkedveltebb kirándulóhelye. Erdészkerülete az erdészeti szakmai továbbképzések állandó színhelye.

KAÁN KÁROLY emlékérmesek

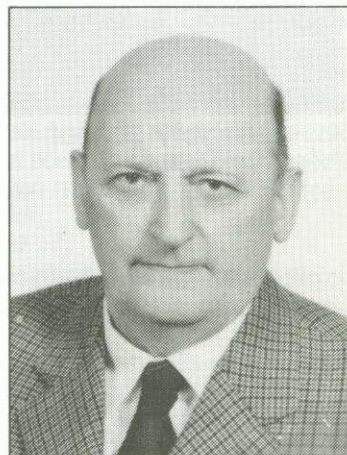

Zilahy Aladár
erdőmérnök

Zilahy Aladár munkássága alatt mindvégig szem előtt tartotta az erdőművelésnek, az erdők közjóléti funkciójának és a természetvédelemnek összhangját. Ezzel a Kaán Károly-i eszme egyik örökösének tekinthetjük. Alapító tagja az „Erdők a közjóért” szakosztálynak. Gazdasági és társadalmi tevékenységének legszebb és maradandó gyümölcse a Szilvásvárad-Szalajka völgyi szabadtéri és zárt erdei múzeum kialakítása, féltő gondozása, vezetése. Munkássága emléket állít az erdei munkának és az erdőért dolgozóknak.

Hajdú Ferenc
erdész

Hajdú Ferenc a Tanulmányi Erdőgazdaság kerületvezető erdésze. A legújabb módszerek iránt fogékony, feladatait pontosan teljesítő szakember. Az oktatási gyakorlatokon mindent elkövet, hogy a tanulókkal, a hallgatókkal a lelkiismeretes, alapos szakmai munkát megismertesse.

Dr. Márkus László
erdőmérnök

Dr. Márkus László kandidátus, címzetes egyetemi tanár, az Erdészeti Tudományos Intézet nyugalmazott tudományos osztályvezetője. 1964-től nyugdíjba vonulásáig az erdészeti gazdaságtani osztály vezetője. Mindvégig, és most nyugdíjasként is, az erdőművelés, erdővédelem és az erdőértékszámítás problémáival foglalkozik az Erdészeti Tudományos Intézetben és az Erdészeti és Faipari Egyetem Tanszékein.

Molnár József
erdőmérnök

Molnár József a Zalaegerszegi Erdőfelügyelőség igazgatóhelyettese. Közel két évtizedig látta el a tagság legnagyobb megelégedésével a helyi csoport titkári beosztását. Tevékenységét elsősorban a szakmával, a kollégákkal való önzetlen, csupaszív foglalkozás jellemezte, amelynek révén színes, tartalmas és eredményes egyesületi munka alakult ki.

Gergely József
erdész

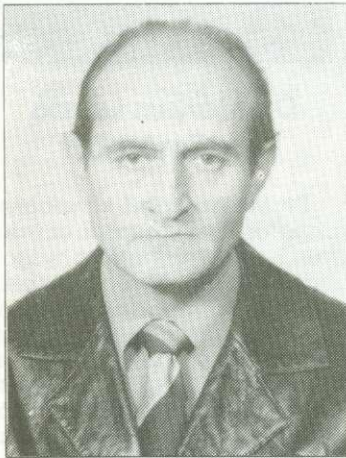
Gergely József a Délalföldi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság kisteleki erdészete ópusztaszeri erdészkerületének kerületvezető erdésze. Mezőgazdasági és erdészeti technikus. Csemetetermesztési szaktudása kimagasló. Nagy segítséget nyújt az egyetem szabadföldi kísérleteinek elvégzésében. Elfogadott és bevezetett újításával történik jelenleg is a szürkenyár csemetenevelése. Részt vesz az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark fásításában, gondozásában, a parkalapításban.

Mufics Ferenc a Mecseki EFAG nyugalmazott kerületvezető erdésze. Emberi magatartása, környezete tisztelőt és az erdészeti munka elismerését váltotta ki. Nagy területű rontott erdők példás átalakítása volt kiemelkedő szakmai tevékenysége. Jelelős munkát fejtett ki a fiatalok nevelésében. Az ormánsági madárvédelem aktív munkása.

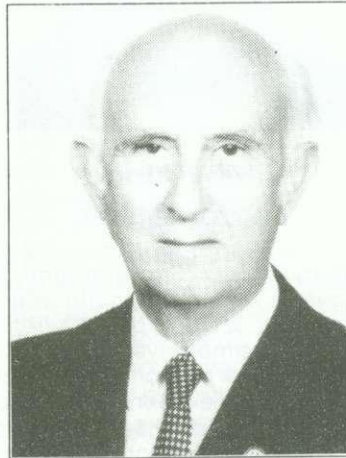
Mufics Ferenc
erdész

CAROLUS CLUSIUS emlékérmesek

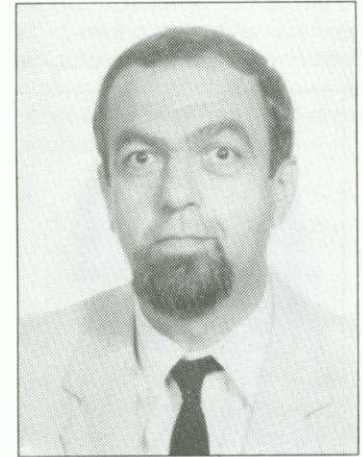
Dr. Pagony Hubert
erdőmérnök

Dr. Pagony Hubert a biológiai tudományok doktora, az Erdészeti Tudományos Intézet nyugalmazott tudományos osztályvezetője. Az egyetemen és az intézetben eltöltött 34 év alatt rendkívüli kitarással és szakmai ihletettséggel nemzetközileg is elismert, kimagasló kutatási eredményeket ért el az erdővédelem és ezen belül a mikológia terén. Tudományos munkásságának gerincét a nyárák álgesztésedésének vizsgálata, az erdeifenyő tűkarcgomba és gyökérrontó tapló elleni védekezések kidolgozása, gyakorlati alkalmazásának bevezetése képezte.

Fekete Gyula
erdőmérnök

Fekete Gyula erdőmérnök, nyugalmazott minisztériumi főosztályvezető-helyettes. Mint az OEE az idő szerinti főtitkára felismerte az addig mostohán kezelt mikológiai tudományterület értékét és fontosságát. Ezért kérésükre – lelkes és ügybuzgó munkájukat megismerve – támogatta 1962-ben az OEE kötelékébe történő befogadásukat, és közreműködött, hogy a Mikológiai Társaság itt közöttünk hasznosan és eredményesen dolgozhasson.

Dr. Vetter János
biológus

Dr. Vetter János a biológiai tudományok kandidátusa, az Állatorvostudományi Egyetem tanszékvezető egyetemi docense, az OEE Mikológiai Társaságának elnöke. Aktívan vett részt az Országos Gombaszakoktatási Bizottság munkájában. Bátorítást, szakmai segítséget nyújt a vidéki csoportok alakulásához, működéséhez és országosan szervezi a gombaismerő tanfolyamokat. Idejét, energiáját áldozta arra, hogy a gomba világot megszerettesse, a gombaismeret fontosságát megértesse a laikus érdeklődőkkel is.

(Folytatás a 257. oldalról.)

jelképet szentelünk, hogy ez a jelkép figyelmeztessen bennünket kötelességeinkre, hivatásunkra, Isten- és emberszeretetünkre egyaránt. Ezekkel a gondolatokkal kívánok sok erőt további munkájukhoz.

Mindenható Atyánk, szentséges Urunk, örök Isten! Kérünk, áldd meg ezt a zászlót, hogy az emberek üdvössége és menedéke legyen. Erősödjék általa a hit, gyarapodjanak a jó cselekedetekben, nyerjenek vigasztalást és segítséget. Legyen vigaszuk, oltalmuk és menedékük Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Bánó László: Felkérem *Vladár Gábor* nagytiszteletű urat, hogy a református egyház nevében áldja meg a zászlót.

Vladár Gábor, református lelkész. A 125 éves Erdészeti Egyesület zászlajára a református egyház képviseletében mondok áldást. És amikor ezt teszem, hadd utaljak az erdőnél is nagyobb hatalomra, az erdőt teremtő és alkotó Úrra. Hadd teljesedjen az ő dicsérete a 104. zsoltárral:

Áldjad, lelkem, az Urat!
Uram, Istenem, igen nagy vagy,
fenségbe és méltóságba öltöztél,
világosságot vettél magadra, mint egy köpenyt.
Ő az, aki sátorként feszítette ki az eget,
palotáját a vizek fölé építette,
a felhőket tette kocsijárává,
szelek szárnyán jár.
A szeleket tette követeivé,
a lángoló tüzet szolgájává.
Szilárd alapokra helyezte a földet,
hogy soha meg ne inogjon.
Mély vizekkel borítottad be,
mint valami öltözettel,
a hegyeken is állt a víz.
Dorgálásodra lefutottak,
mennydörgő szavadra elszéledtek.
A hegyek fölemelkedtek, a völgyek lesüllyedtek
oda, ahol helyet készítettél nekik.
Határt szabtal nekik, nem léphetik át,
nem önthetik el újból a földet.

Te fakasztasz forrásokat a völgyekben,
hogy folydogáljanak a hegyek között.
Megítatnak minden mezei vadat,
a vadzamarak csillapíthatják szomjukat.
Fölöttük laknak az égi madarak,
sűrű lombok között énekelnek.
Megöntözöd onnan fentről a hegyeket,
alkotásaid gyümölcseivel jól tartod a földet.
Füvet sarjasztasz az állatoknak,
növényeket a földművelő emberek,
hogy kenyeret termeljen a földből,
és bort, ami felvidítja az ember szívét,
és ragyogóbbá teszi arcát az olajnál,
a kenyér pedig erősíti az ember szívét.
Jóllaknak az Úr fái is,
a Libanon cédrusai, melyeket ő ültetett,
ahol fészket raknak a madarak,
és a ciprusfákon golya lakik.
A magas hegyeken a zergék,
a sziklákon a mormoták találnak búvóhelyet.

Áldjad, én lelkem, az Urat!
Dicsérséjétek az Urat!

Bánó László: Felkérem *Szimon János* nagytiszteletű urat, hogy az evangélikus egyház nevében áldja meg a zászlót.

Szimon János, evangélikus lelkész: Tisztelt Vándorgyűlés! Meleg szeretettel köszöntöm a jubilálókat, és amikor az evangélikus egyház és gyülekezet áldását hozom e szép zászló mellett, akkor imádságos szívvel gondolok mindnyájukra. Teremtő Istenünk és Atyánk! Köszönjük Néked a természet szépségét. Te vagy ennek a teremtett világnak az ura, Te tartod kézben az egész emberiséget, kérünk téged könyörülj rajtunk, amikor nemcsak harmatcsepp és virágzás hirdeti a neved dicsőségét, hanem az erdő zúgása is. Kérünk Téged, add, hogy megbecsüljük ezt a természeti ajándékot. Jézus Krisztus! Te, aki úgy jöttél a világra, hogy a faanyag ölelt át a jászolbölcsőben, és ott szenvedtél a keresztfán, kérünk add, hogy ne állítsunk egymás számára szenvedésből keresztet, hanem tudjunk utat egyengetni az úttalan utakon. Isten áldása nyugodjék e zászló szolgálatán, mindazokon, akik most körülveszik és a jövő generációk hosszú során, akik melléje szegődnek. Legyen áldásos minden munkájuk Isten dicsőségére és a Haza javára. Ámen.

Az áldás után a közgyűlés résztvevői együtt imádkozták el a Miatyánkot, majd állva fogadták a zászlólengetést.

Elnök: Megköszönöm a zászlószentelés valamennyi résztvevőjének részvételét. A főtítkárhelyettes úr foglalja el helyét.

Tisztelt Közgyűlés! Hölgyeim és Uraim! A most felszentelt zászló juttassa kifejezésre egységünket. Szellemissége vezérelje egyesületünket. Benne a magyar erdészársadalmat.

Felszentelt zászlónk előtt tisztelegtünk. Most tisztelegjen a zászló az első világháborúban, a második világháborúban, valamint az 19456-os forradalomban hősi halált halt egyesületi tagok emlékére.

(Az egész közgyűlés némán állva tisztelgett, majd az elnök vezényszavára a zászló elvonult.)

Elnök: Tisztelt Közgyűlés! Hölgyeim és Uraim!

Egyesületünk 125 éves fennállását ünneplő közgyűlésünk végéhez közeledünk. A most felszentelt zászló juttassa kifejezésre töretlenségünket és egységünket; szellemissége vezérelje egyesületünket, benne a magyar erdészársadalmat. Részesei vagyunk hazánk megújulása, átépítése nehéz munkájának és a jövőt illetően sem feledhetjük egyesületünk több mint egy évszázados legfőbb célkitűzését: a magyar erdők, a magyar erdőgazdaság szakmai érdekvédelmét; fejlesztésében, felvirágoztatásában elfoglalt szerepünket; a nehézségek leküzdését; az eredmények megbecsülését; az egységes akaratot.

Ünnepi jelmondatunk: „Erdő, te nálam nagyobb hatalom”.

Érdemesüljünk arra, hogy ezt a hatalmat – azzal sohasem visszaélve – alázattal, becsülettel, hivatásunk teljes odaadásával szolgáljuk.

Tisztelt Közgyűlés! Hölgyeim és Uraim, kedves Barátaim!

Egyesületünk él, és hisszük, hogy jó irányba halad. Munkánk töretlensége legyen záloga a jövő nemzedéke számára, hogy a majdani visszaemlékezés a történelmi időszak zászlóbontásával helytállásunkat erdeink növelése, jobbá tétele, megőrzése, védelme fokozott eredményeiben bizonyítsa. Isten segítse munkánkat!

E gondolatokkal közgyűlésünket bezárom. Köszönöm megjelenésüket. Üdv az erdésznek! Kérem énekeljék el az erdészhimnuszt.

SZAKMAI BEMUTATÓK augusztus 10.

Kegyes volt az időjárás a Vándorgyűlés második napján is. Verőfényes délelőttön fogadta az autóbuszkaravánt az első bemutató terület, ahol lucos ökológiai kísérleti bázisterületet mutatott be az ERTI.

Az erdei ökoszisztémák megbetegedésével, az erdővédelem ökológiai szempontú megalapozásával kapcsolatos vizsgálatok két irányban haladnak:

— egyrészt ún. ökológiai bázisterületeken keresik azokat az okokat és folyamatokat, melyek erdeink egészségi állapot romlásához vezetnek,

— másrészt az ún. etalon ökoszisztémákban felméri országos méretekben a károsodás mértékét, mind a fajokra vonatkozóan, mind pedig az ökológiai tényezők megváltoztatása tekintetében.

Az ERTI-TÁEG kíméletes közelítési módszereket mutatott be, ahol láthattunk:

1. rövidfás közelítést lóval, önfelterhelő szánkóval,
2. hosszúfás közelítést lóval, bukókeretes szánkóval,
3. hosszúfás közelítést lóval, közelítőpapuccsal,
4. hosszúfás közelítést lóval, gumilappal,
5. választékban közelítést „vasló”-val,
6. választékban közelítést Unimog-gal.

A közel ezer résztvevő gyalogosan haladt a magyar-osztrák erdész baráti találkozó színhelye felé.

Útközben elhaladtunk a Roth-émlékmű előtt, ahol rövid koszorúzási ünnepségre került sor.

A koszorúkat Winkler András rektor és Barátossy Gábor főtitkár helyezte el.

Ünnepi megemlékezés a Roth-émlékműnél

Roth Gyula professzor, a magyar, az európai és a világ erdészetének egyik kiemelkedő büszkesége 1873-ban született és 1961-ben halt meg.

Az erdészeti felsőfokú oktatás- és tudományos kutatásügy kiemelkedő képviselője az alkalmazott biológia talán legszebb, mindenestre legerdészebb ágának, az erdőművelésnek volt hivatott tanítómestere mind a katedrán, mind az erdőben.

Sopron szülötte. 1893-ban ment Selmecbányára, ahol erdészeti tanulmányait kitűnő eredménnyel végezte. 1898-ban szerezte kitüntetéses oklevelét Budapesten. És, ahogy kezdte pályafutását, úgy folytatta mindvégig: kitűnően.

Élete meghatározó, döntő eseménye volt, mikor *Vadas Jenő* 1904-ben Selmecbányára, a központi erdészeti kísérleti állomásra hívta. 1919-ben a kutatóintézetet és a főiskolával együtt Sopronba került. 1923-ban vette át az Erdőművelés-, Vad- és Halgazdaságtani Tanszéket, 1924-ben pedig a kutatóintézetet. 1926-ban ismét életre hívta az „Erdészeti Kísérletek”-et.

Roth Gyula munkásságának egyik legnagyobb eredménye, hogy felismerte a korszerű állományápolás hatalmas erdő- és közgazdasági jelentőségét, és nemcsak felismerte, hanem sikerrel munkálkodott annak mind elméleti, mind gyakorlati megoldásán. Roth Gyula úttörő volt nálunk a biológiai alapokra helyezett, az erdő ösz-

szetételét és fejlődését jelentősen befolyásoló állományápolás terén, és elsőként harcolt a természetes felújításért. Ő hívta fel a figyelmet – s ugyancsak első volt ebben – a szálalóerdőre. Első szálalóerdő-tervét a Hidegvíz völgyben kezdte megvalósítani. Behatóan és sikerrel foglalkozott a famagvak származásával és külföldi fajok meghonosításával. A vadászatot az erdőművelés fontos, meghatározó részének tartotta.

Magyar Pál írta nekrológiájában „Az új eszmék, az új rendszer, az erdőgazdaság fejlesztése, a haladás érdekében kemény harcot kellett vívnia mind az erdőbirtokosokkal, mind a fakitermelőkkel, de még a konzervatív erdészekkel szemben is.”

A magyar erdészet mai helyzetében bölcs cselekedet meghallgatni a nagy erdész, Roth Gyula tanításait. A világ hallgatott rá. 1932-ben a IUFRO, az Erdészeti Kutatóintézetek Nemzetközi Szövetsége elnökévé választotta. 1936-ban szervezője volt az IUFRO IX. Kongresszusának. Itt is újított: tanulmányútszerűen, fényes sikerrel zajlott e kongresszus a világ egyik kis országában.

Roth Gyula 1961-ben, immár 30 évvel ezelőtt távozott közülünk. Tanító, kutató szelleme azóta még közelebb került hozzánk, hiszen 30 éve hazájába, az örök erdőbe tért meg.

Winkler András

Nem lehetett meghatódottság nélkül megtenni azt a pár száz métert, ami a tényleges határt képező úton vezetett az asztalfői emlékoszlopig. Magyar határőröknek se híre, se pora, csak egy árva osztrák határőr vigyázta, nehogy illetéktelenek tévedjenek osztrák földre. A kifogástalanul megszervezett és rendezett helyszínen igazi baráti találkozó volt.

A találkozás emlékét megörökítő emlékoszlop avatásán rövid beszédek hangzottak el:

Princz Rasso von Bayern: Szeretettel köszöntöm kedves magyar barátainkat. Én itt Blin úr képviselőjében szólok, aki az Osztrák Erdészeti Egyesület elnöke. Furcsa érzéssel állok itt. Állampolgárságom német, Magyarországon nőttem fel, és ezért én a magyarokhoz tartozóknak érzem magam. Szakmai kapcsolataink régi időkre tekintenek vissza. Ehhez a kapcsolathoz tartoznak délen élő barátaink is, akik ma sajnos nem tudnak itt lenni, de reméljük, hogy rövidesen ott is béke lesz, és újra közöttünk lehetnek. Azt is reméljük, hogy az északon élő kollégáink is keresik velünk a kapcsolatot, hogy egymásra is találunk, és tartós, szoros barátság alakul ki közöttünk.

Schmotzer András: Ahogy itt állunk, eszembe jutott, hogy annak idején pelyhes arcú ifjúként Sopronba készültem felvételi vizsgára. De nem láthattam meg Sopront. Az Erdőmérnöki Főiskolára a felvételimet Budapesten a Kertészeti Főiskolán kellett megtennem, mert nem engedtek be Sopronba. Olyanok voltunk, mint a fuldoklók. Itt voltunk egymás mellett akkor is, de osztrák kollégáinkkal nem foghattuk meg egymás kezét. Most a magyar erdészek egyik legboldogabb embere vagyok, mert itt állhatunk ezen a helyen barátsággal, tisztességgel. E történelmi találkozás emlékére állítottuk ezt az oszlopot, hogy hirdesse: a két ország erdészei immár szabadon is egymásra találtak.

Vélemények

Friedrich Prandl: Ha csak két évre gondolunk vissza, elképzelhetetlennek tűnik, hogy itt állhatunk határőrség, vám és egyéb megkötések nélkül. Ez történelmi pillanat. Ezt nem szabad elfelejteni. Most egy mini Európa van ezen a tisztáson. Ötven kollégámmal az Osztrák Erdészeti Egyesület burgenlandi csoportjának képviselőjében jöttünk, hogy láthassuk és erősíthessük ezt a történelmi pillanatot. Úgy gondolom, mind a 4000 osztrák egyesületi tagot képviseljük.

1974 óta vagyok vezetője a burgenlandi erdészeti egyesületnek, és én voltam az összekötő kapocs a magyar barátainkkal tartott eddigi sok-sok rendezvényen.

Mivel Burgenland is Pannon-táj, problémáink szinte azonosak. Reméljük, hogy ez a mai nappal történt nyitás csak megerősíti a harminc évvel ezelőtti kezdődő barátságunkat.

Nagyon sajnálom, hogy nem lehetett itt közös barátságunk Nemesszeghy Laci bácsi Szlovéniából, aki a Pannónia Napok kezdeményezője volt. Úgy tűnik azonban – és ezt nagyon remélem –, hogy a jövő évben, a huszadik rendezvényen, amit Magyarországon tartunk,

már szlovén kollégáink is részt vehetnek minden akadályozó tényező nélkül.

Kollwenz Ödön: Én még ilyen Vándorgyűlésen nem voltam. Ennek az összejövetelnek lelke volt. Az erdész élet szépségét éreztem újra és újra. Ennek nagyon örülök.

Reményfy Lászlóné a Bedő-díj átvétele után:
— *Hogy érzi, miért Önre szavazott a bizottság?*
— Csak találgatni tudok. Talán az, hogy pályafutásom kezdetétől egyazon helyen dolgoztam, a munkámhoz és a hozzá tartozó erdőkhöz érzelmiileg is meghatározóan kötődtem. De főképpen, hogy olyan közösségben dolgozhattam, amelyben a kollégák lehetővé tették az eredményes munkát.

— *Hogyan látja a mai erdőgazdálkodás legfőbb problémáit?*

— Legjobban azért aggódom, hogy ebben a kilátástalanul nehéz gazdasági helyzetben az erdőgazdálkodás hosszú távú érdekei igen nagy veszélybe kerültek. Úgy vélem, minden erőt egyesíteni és mozgósítani kell a szakmán belül, hogy a sok ellentétes, káros hatást ki tudjuk kerülni, és megakadályozzuk a veszélyhelyzetet.

— *Mi tetszett, és mi nem a mostani Vándorgyűlésen?*

— Legjobban az egyszerűsége és közvetlen hangja tetszett. A nemre nem jut eszembe semmi. Elfogult vagyok minden iránt, ami soproni. (Csoda? Hiszen Bedő-díjamat is Sopron kezdeményezte.)

— *Javasolná-e lánynomnak, hogy az erdész hívatást válassza?*

— Nem javasolnám! De ez teljesen mindegy. Erdész apám és nagyapám az én pályaválasztásomat is kifejezetten ellenezte – én is a saját lányomé – eredménytelenül.

Herpay Imre, az OEE volt elnöke: Az a benyomásom, hogy az egész vándorgyűlés koncepciója nagyon szerencsésen lett megválasztva. Jó témákat sikerült összehozni, és a szervezés is kifogástalan volt. Én mint korábbi elnök csak örülni tudok annak, hogy az új vezetés nem esett vissza, sőt jobbat produkált, mint a régi. Úgy érzem, hogy a jubileumi ülés miatt hosszúra sikerült első nap is a résztvevők elvárásait tükrözte, és így a kollégák hangulata családias volt. Magam egész idő alatt a külföldiekkel ültem. Felelősséggel jelenthetem ki, nagy-nagy örömmel, hogy nemcsak elégedettek voltak, de el voltak ragadtatva attól, amit láttak, hallottak.

Objektív okok miatt sajnos az utóbbi időben nem tudtam követni naprakészen a szakma dolgait. Kis idő kell ahhoz, hogy a szaksajtóban megjelent anyagokat elolvassam utolérjem magam. Vannak gondolataim, amiket addig nem szeretnék előadni, amíg az említett dolgokat át nem néztem. Úgy érzem, hogy most egy olyan történelmi pillanat van, amikor a szakmánknak nagyon meg kell gondolni, hogy mit csinál, de azt nagyon határozottan kell képviselni. Ezek az erdészet új irányának alapkérdései. Természetesen azt, amit a nagy többség jónak tart.

Nagy örömmel hallottam elnöküktől, hogy szeptemberben egy szakmai vitanapot rendez az egyesület. Itt ki kell alakítani azokat az alapkérdéseket, amelyekben

a többség megegyezik. Ehhez ez a vándorgyűlés feltétlenül hozzá fog segíteni. Bízom benne, hogy politikai vetülete is kedvező lesz az itt eltelt két napnak. Talán támogatnak minket. Talán. Mert erre most nagy szükségünk van. A külföldiek részéről az irántunk érzett hallatlan szimpátiát és segítőkészséget feltétlenül ki kell használni.

Az Európai Erdészeti Unió főtitkára, aki az első napon köszöntötte a résztvevőket, biztatott a kapcsolat további fejlesztésére. Rajtuk keresztül az Európai Közösség Erdészeti Bizottságához van kapcsolatunk. Szerintem, ha a magyar erdészetnek támogatásra van szüksége a brüsszeli központtól, feltétlenül segíteni fognak. Ehhez az kellene, hogy mielőbb kapcsolatba lépjünk velük azokban a kérdésekben, amelyeket mi egyedül nem tudunk megoldani.

Délután – fakultatív program keretében – a Fertő-tavi nemzeti park igazgatósága látta vendégül a jelentkezőket. (Valószínűleg a kitűnő hangulatnak és a változatlanul kegyes Természetfelelősnek köszönhetően majd százal többet jelentek meg a vacsorán.)

Fertő-tavi Nemzeti Park Igazgatósága (Nyugat-Dunántúli Természetvédelmi Igazgatóság)

Az első szabad választást és a független magyar kormány megalakulását követően (1990) a természetvédelem megszabadult a víz-ügy béklyóitól és az újonnan szerveződött Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztériumon (KTM) belül felállított Országos Természetvédelmi Hivatal (OTVH) hatáskörébe került. Az OTVH területi szervei közül a négy nemzeti park (Aggteleki, Bükk, Hortobágyi és Kiskunsági NP) változatlan maradt, a dunántúli egységek természetvédelmi igazgatóságokká alakultak (Budapest, Pécs, Sopron, Veszprém). A Nyugat-dunántúli Természetvédelmi Igazgatóság székhelye Győrből visszakerült Sopronba és neve 1991. február 9-től, 5. nemzetiparkunk megalakulásától Fertő-tavi Nemzeti Park Igazgatósággá változott (FNP).

Az FNP működési területe Győr–Moson–Sopron és Vas megyék közigazgatási területére terjed ki, és még a zömében Zala megyébe átirányuló Szentgyörgyvölgyi Tájvédelmi Körzetet is magában foglalja. Az igazgatóság rendkívül változatos területén a síkságtól, az Adriai tenger fölött mért 114 m magas fekvő Fertő-tótól a lankás pannondombvidékeken át a Dunántúl legmagasabb pontját képező Írott-kőig (883 m) minden felszíni forma előfordul. Az Öreg- és a Mosoni-Duna egykor festői árterei, a kisalföldi meszes homokbuckák és löszhátak, a Rába hordalékából felépült háttak és kavicsteraszok éppúgy részei e térségnek, mint a Dunántúli-középhegységhez tartozó Ság-hegy vagy az Alpokalja erdőségei Sopronnál, Kőszeg mellett és az Őrségben.

A FNP igazgatósága területén a névadó nemzeti parkon kívül 7 tájvédelmi körzet van. Ezek: a Hansági, Kőszegi, Őrségi, Soproni, Sághegyi, Szentgyörgyvölgyi és Szigetközi Tájvédelmi Körzet. Két további (Pannonhalmi dombvidék és a Vasi-hegyhát – Csörmöc mente) előkészítése folyamatban van. A felsoroltakon kívül jelentős a védett parkok, arborétumok, facsoportok szá-

ma is (pl. Jeli, Kám, Kőszeg, Nagycenk, Pannonhalma, Sárvár, Soproni botanikus kert, Szeleste stb.). A különböző kategóriákba tartozó természetvédelmi területek nagysága összesen közel 90 ezer ha-t tesz ki, ennek 4,5%-a fokozottan védett. A természeti, tájképi értéket, az élőhelyek fajgazdagságát jelzi, hogy eddigi ismereteink szerint a FNP területén a fokozottan védett növényfajok (6) és védett növények (192) száma éppúgy jelentős, mint a fokozottan védett állatfajok (31) és védett állatoké (400 fölött).

Rövidre fogott ismertetésünk élén a Fertő Tájvédelmi Körzetből (1977) a nemzeti parkká előlépett (1991), 12 500 ha-os Fertő tavi Nemzeti Park áll. Érdekességét és értékét az adja meg, hogy mint sztyeppó – partján sőtűró növényzettel, nádrétegeiben sajátos és elképzelhetetlenül gazdag madárvilággal – utolsó tagja annak a szikes tószorozatnak, amely a Kaspi-tengertől az Alpokaljáig húzódik. Figyelemreméltó, hogy az osztrák fél csatlakozása nyomán ez lesz az első, országhatárainkon túlterjedő s így nagy nemzetközi érdeklődésre számottartó nemzeti parkunk (már ma is bioszféra rezervátum), amely természetföldrajzi egység lévén, az országhatár mindkét oldalán azonos természetvédelmi kezelést igényel.

A Fertőn kívül, a Kisalföld síkján két további nagy kiterjedésű tájvédelmi körzet fekszik. Egyik az ingóvnyokkal és tőzeglápokkal egykor áthatolhatatlan Vadvízország, a Hanság (6200 ha), melyen támasztógyökerez égerlápéerdeinknek már csak hírmondói élnek. Másik a csaknem halálraítélt Szigetköz (22 000 ha), mely talán három szomszéd ország közös természetparkja lehet.

A Fertővel átellenben, Sopron városától DNY-ra és NY-ra a Soproni Tájvédelmi Körzetet jelentő Sopron-hegység területén (4900) ciklámenes, fenyőlegyes erdővel. Ez a Kőszegi- (4000 ha) és a Vendvidéket is magában foglaló Őrségi Tájvédelmi Körzethez (38 000 ha) hasonlóan az Alpok keleti nyúlványa, a kelet-alpesi flóra- és faunataromány sajátos hazai jelentkezése. Mindhárom TK 90-93%-a erdős; állományában a természetvédelem követelményeivel összehangolt, természetserű, tartamos, a tarvágásokat lehetőleg mellőző, magas vágáskorral dolgozó erdőgazdálkodásnak kell megvalósulnia. Ugyanezt volna hivatott bemutatni az egykori paraszti szálalóerdő is Szentgyörgyvölgyön (1900 ha).

A felsorolt, fokozottan védett és védett területeken, továbbá egyebütt is, az általános tájvédelem jegyében, a változatos élőhelyek és élővilág megóvása az igazgatóság elsődleges feladata. Ezt a feladatot mint elsőfokú természetvédelmi hatóság a természet védelméről szóló 1982. évi 4. sz. törvényerejű rendelet, az ennek végrehajtását jelentő 8/1982. (III. 15.) M.T. sz. rendelet, és a különböző védetté nyilvánító határozatok alapján gyakorolja. A természet védelmét szolgáló tiltó, tér- és időbeli korlátozást jelentő rendelkezések sokszor ütköznek a gazdálkodók vélt vagy indokoltan jogos ellenállásába, az erdő-, mező- és egyéb gazdálkodás rövid távú érdekeibe. Az ellentmondások feloldását az új természetvédelmi, erdő- és vadgazdálkodási törvényről várjuk.

A hatósági munka mellett az igazgatóság másik nagy feladata a védett területek természetvédelmi kezelése, állagmegóvó munkáinak, ápolásainak ellátása, fejlesztés-

tése. Ehhez tartozik az aktív természetvédelem, az ökológiai feltételek biztosítása, a populációk diverzitásának védelme, a tudományos kutatás. Minden eddig felsorolt tevékenység a társadalom széles körű megértését és együttműködését igényli. A természetvédelemnek ma meg kell felelnie a privatizáció, piacgazdaság, s a pluralista demokrácia számos formájából eredő kihívásainak. Ez feltételezi az önkormányzatokkal való szoros együttműködést, előtérbe helyezi az ismeretterjesztés, az oktatás és nevelés kérdéseit, de megértést, támogatást kér az erdésztársadalomtól is.

dr. Csapody István főtanácsos

A halásztanyák, a hajóállomás környéke, a tavi strand és a nádasok képei, a kellemes kirándulóhajókkal megtett Fertő tavi körutazás nagy élményekkel járult hozzá az egész nap sikeréhez. Itt tartalmas tájékoztatást is kaptunk dr. Kárpáti Lászlótól, a Nemzeti Park igazgatójától a tónak kulturáltabbá tétele érdekében végzett beruházási munkálatokról (part-építmények, fenékkotrás, iszaptalaj részleges kitakarítása, nádfeldolgozás és nádirtásról). Rendkívül élvezetes volt a jól időzített, mintegy 4 km-es hajókáztatás a tavon, kitűnő időjárás mellett, a fürdőző közönség megmutatásával, a szívélyes és ügyes rendezők tevékenysége révén. A programdús nap megkoronázása a tó menti halászcserda kertjében megrendezett „dunai halászlé-főzés” bemutatása és elfogyasztása volt.

A háromszáz adag halászlét Faludi József erdőmérnök és Szabó Ferenc erdész irányításával 11 hatalmas bográcsban főzték. Ha netán valaki hasonló vállalkozásba kezd, a következő hozzávalókat szerezze be:

- 178 kg hal (11 fajta)
- 6 kg paprika
- 20 kg hagyma
- 3 kg zöldpaprika
- 2 kg paradicsom
- 35 kg száraztészta

Jubileumi Közgyűlést Szervező Bizottság

Rendezésben részt vevők

Főrendező: Bánó László, Gólya János, Göde József, dr. Kárpáti László, Marosi György, dr. Mollay Jánosné, Ormos Balázs, Molnár Ákos, Varga Szabolcs, Weber László.

Közreműködők:

Országos Erdészeti Egyesület Titkársága: dr. Marjai Zoltánné, Kovács Gyuláné, Mester Gézáné

Tanulmányi Állami Erdőgazdaság: Gergely István, Roth Matthaea, Németh Istvánné, Princesz József, Major Sándor, Farkas Levente, Muszella Sándor, Nyúl Károly, Illyés Gábor, Stark Miklós, Török Imre, Fekete József, Karácsony József, Szabó László, Babos Kálmán, Huber Mátyás, Takács József, Szűcs Ferenc, Szűcs Péter, Kovács Sándor, Reider Ferenc, Hartner Mátyás, Láng Miklós, Kocsis Sándor, Vagdalt József, Fogarasi Mihály, Kocsis Imre, Homor István, Dobos Ferenc, Hajdú Miklósné, Döbrössy Sándorné, Szentics László, Kulcsár Tibor, Brandics István, Benhardt Mátyás, Krammerhofer Gyula, Németh Gyula, Palkovics Gábor, Kiss Elemér, Rozmán László, Gajda István, Biczó János, Balogh Vince, Udvardi

Lajos, Kovács Imre, Dévai János, Szalai József, Farkas Antal, Széles Pál, Csoltói József, Fűzi Jánosné, Németh Ernő, Feldmann János, Egresits Márton, Horváth István, Player József, Rétfalvi Gyula, Simon Dénes, Erdei Hubert, Egresits Ferenc, Lukács Andrea, Mende Tamás, Bényi Béla, Füleki Attila, Orbán Sándor, Kozma Lajos, Huszár Sándor, Farkas Mihály, Pócza II. István, Horváth László, Farkas Mihály, Mészáros György, Déneslaci Tiborné, Pödör Ferenc, Varga László, Klemencsics Márton, Boros Ferenc, Dobos László, Szabó Péter, Vörös Attila, Eőri Jenő, Bogdán János, Iván Imre, Huber Károly, Szász György, Horváth Antalné, Bolodár Ernő, Bertalan Emőke, Nagyné Kornis Irisz, Bauer Zsoltné, Könczöl Jánosné, Szász Margit, Kardos Ferencné, Pintye Gáborné.

Erdészeti és Faipari Egyetem: Ficzek Jenőné, Facsko Ferenc, Gruber István, Kárpáthy Zoltán, Kucsera Mihály, Péterfalvy József, Birkás Jenő, Takács László, dr. Szélesy Miklós, Szemerey Tamás, Budai Péter, Jancsó András, Bog-nár Csaba, Macsek Lajos, Horváth János, Polner Katalin, Szabó Péter, Ezerné Tóth Anna Mária, Horváth József I., Horváth József II., Németh Antal, Vaski László, Balogh Tamásné, Barna Tamás.

Erdészeti Tudományos Intézet: dr. Illyés Benjamin, dr. Führer Ernő, Hegyi Győző, Vései Károly, Lajtai Csabáné, Szántó Péterné.

Intézmények, vállalatok. BM. Határország, Városi Kórház, Erdészeti és Faipari Szakközépiskola, Hotel Sieszta, Fertő tavi Nemzeti Park, Soproni Sörgyár, Győr-Sopron-Ébenfurti Vasút (GYSEV), Sportcentrum és Intézményei, Kisalföld VO-LÁN Idegenforgalmi Üzletága, Postaigazgatóság, Rendőrkapitányság, Vasöntödei Vállalat, SOPKER Vállalat, Tejipari Vállalat, ZÖLDÉRT Vállalat, Vám- és Pénzügyőrség Parancsnoksága, Kenyérgyár Vállalat, Állami Gazdaság, Egyetemi Diákszövetkezet, RINGA Húsipari Vállalat.

A vándorgyűlésről VIDEO- és fényképfelvételek készültek. Szándékunk fényképalbum és kb. 1 órás VIDEO-anyag elkészítése, mely megvásárolható lesz. Kérjük, hogy előzetes felmérés céljából a csoporttitkárok jelezzék a várható igényt.

Leltár

Résztevők száma		Élelmiszer	
regisztrált résztvevők száma	713 fő	— vadhús	446 kg
külföldi vendégek száma	26 fő	— sertéshús	80 kg
hazai vendégek száma	70 fő	— felvágottak	238 kg
kitüntettek száma	34 fő	— kenyér	315 kg
meghívott vendég	36 fő	— péksütemény	25 kg (500 db)
osztrák turista az Asztafön kb.	50 fő	— burgonya	308 kg
		— paradicsom	50 kg
		— paprika (zöld)	50 kg
		— kovászos uborka	180 kg
		— uborka	25 kg
		— hagyma	41 kg
		— tojás 55 kg	(1080 db)
		— narancs	38 kg
		— piros paprika 10 kg (édes-nemes)	
		Összesen:	1 861 kg
			(2,6 kg/fő)

Elfogyasztott ital és élelmiszer mennyisége

Ital	
— sör	1630 liter
— bor	367 liter
— ásványvíz	250 liter
— üdítő	94 liter
— Unicum	10 liter
— brandy	3 liter
— pálinka	7 liter
Összesen:	2 361 liter (3,3 liter/fő)

Állást keres

22 éves fiatalember. Ez évben szerzett diplomát a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem üzemmérnöki szakán. Erdészeti vagy faipari üzemmérnöki munkakört töltene be az ország bármely területén számítógépes ismerettel, alapfokú német nyelvtudással.

Cím: Novák Zsolt Kalocsa, Lencse u. 20. 6300

DR. KIRÁLY PÁL

Zászlószentelési meditáció

Számomra jubileumi közgyűlésünknek (számos felemelő mozzanat mellett) az volt a legünnepelesebb pillanata, amikor a zászlótartó az egyházi személyiségek által frissen felszentelt zászlót meglengette a csöndben, feszes tartással a tisztelgő tagság előtt.

Amíg a hangtalanul ide-oda libbenő gyönyörű hímezést szemléltem, akaratlanul is egy régi eszmei-szellemi zászlóbontás jutott eszembe. A második világháború befejezését követően, négyévi szünet után, 1948 októberében jelent meg újra egyesületi folyóiratunk, az „Erdészeti Lapok”. Ebben az első számban „Zászlóbontás” címmel így írt beköszöntőt az akkori főszerkesztő a lapról, amely a múlt század közepén, az abszolutizmus elnyomása idején az alapítók (Divald Adolf és Wagner Károly) kezében a szabadságra, önállóságra törekvő magyar erdészek szellemi lobogójává vált, amely köré a haladó erők tömörültek.

„Kibontottuk és szabad hazánk friss levegőjében meglobogtatjuk erdészeti kultúránk újjászaját, s hívunk mindenkit, aki szívén viseli az erdő ügyét, jöjjön, segítsen azt magasra emelni és diadalra vinni!”

*

Elgondolkodtam.

Eszembe jutott, hogy mi lett a szép eszméből, az erdő ügyét szívükön viselők nagy egységéből.

A „fordulat éve” után hamarosan megjelentek a szakmában is a herélő mesterek, hogy a maguk módján megkezdjék „a szocializmus alapjainak a lerakását” az erdészet területén. Egyedül talán nehezebben boldogultak volna, de az idők most is igazolták legnagyobb erdészünk, Bedő Albert éles szemű, bölcs megállapítását: „Magyarországon politikailag kétes időben mindig tapasztalható volt, hogy a nemzet fiainak minden rétegében találhatók olyanok, kik a hatalommal való tartást választják... azt keresik, hogy merre van a nagyobb erő, amely nekik használhat vagy árthat, s ekkor aztán... maguk részéről is rúgva egyet a hatalomban gyengébben, ...az erő mellé sompolyognak, hogy az váljék igazsággá és hazafiassá!”

Köszönő-levelekből

Joachim Bullf úr, az Egyesület első külföldi tiszteletbeli tagja, főerdőmesterszaktanácsadó a Német Erdészeti Egyesület, az Alsó-Szászországi Erdészeti Egyesület elnökének és tagságának üdvözlétét tolmácsolta. A több évtizedre visszanyúló kapcsolatok nehéz időszakban indultak, de számos tanulmányút során meleg kapcsolat alakult ki a magyar erdőgazdaságok, az Országos Erdészeti Egyesület és az említett szervezetek között. A patinás magyar erdészeti testület jubileumi közgyűlése a megváltozott történelmi helyzetben nagy eredmény. A feladatok nagyok, megoldásukra az egyesület elnöke magas szintű erkölcsi magatartást kért. Különösen ez tett kiemelkedő benyomást a külföldi vendégek mindegyikére. Nem becsülhető elég nagyra az a politikai és társadalmi elismerés, amelynek kapcsán a Magyar Köztársaság elnökének felesége az egyesület tiszteletét szerzett múltját és ígéretes jövőjét elismerő zászlóanyai tisztelet betöltötte, a köztársaság elnöke, a földművelésügyi miniszter, a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium politikai államtitkára, parlamenti képviselők és több, magas rangú közéleti személyiség megtisztelte a testületet.

*

Brice de TURCKHEIM úr, a természetszerű erdőgazdálkodást követők PRO SILVA nemzetközi szervezetének elnöke tisztelő csodálatát fejezte ki a részve-

Most is akadt a zászló köré „egységesen” tömörültekből néhány kollaboráns, aki buzgón segédkezett a többiek szelektálásában. Az államerdészet kiválóan megalkotott, jól prosperáló szervezetét, a MÁLLERD-et gyorsan szétverték, kitűnő vezetőjét, Barlai Ervint elüldözték, nem kevésbé kitűnő csapatát felszámolták, átszervezték, a „rég” erdészeti műszaki értelmiséget megtizedelték. Örülhetett, aki esetleg más szakmában a képzettségének megfelelő beosztásba kerülhetett, mert volt, aki ártatlanul börtönbe került, s volt, aki ott is halt meg. (A „zászlóbontónak” is a mellőzöttség, a kirekesztettség, az agyonhallgatás lett hamarosan osztályrésze 1956 után.) Mindez egy rendszerváltás után történt.

*

De mi lesz most, az újabb rendszerváltás, az újabb zászlóbontás után? Még fülembe csengtek a főtítkárhelyettesnek a zászlószentelési ceremóniát bevezető szavai: a zászló egy közösség, a közösséghez tartozás szimbóluma. S a zászlóanya rövid, de komoly intelme: a legfontosabb, hogy segítsük egymást. Ám, de valóban lesz-e a mostani zászló alatt helye minden szaktársunknak, aki az erdő ügyét a szívén viseli? Vajon lesz-e ismét szelektálás és milyen alapon, milyen szempontok szerint? S vajon ki vagy kik érzik magukban az isteni elhivatottságot arra, hogy betöltsék a mérleg nyelvének a szerepét annak eldöntésében, hogy kinek van és kinek nincs helye a zászló alatt? Segységes lesz-e a zászló tábora továbbra, és milyen lesz ez az egység? Az egy rímre beéget birkanyáj egysége vagy a pluralizmus sok hangszínű kórusa? Valódi egységre törekszünk-e vagy beérjük a látszategységgel is? (Egy napilap tárcájában olvastam: kevés dolog okozott nagyobb kárt ennek az országnak a múltban, mint a látszategység folytonos hangsúlyozása és fenntartása.)

*

Kérdés kérdés után toltul fel bennem az új zászló szemlélése közben, de a választ majd csak Klio, a történetírás múzsája tudja megadni, és eldönteni, hogy múltó, színes epizód volt-e vagy jelentős történelmi pillanat szakmánk és egyesületünk történetében.

vők nagy száma felett, azon a tényen, hogy a Köztársaság elnöke, felesége, minisztériumi vezető és politikai államtitkár mutatott érdeklődést (ami Franciaországban nem lenne lehetséges), mindenképpen azonban azon a mindezt messze meghaladó értékű állásfoglaláson, amelyet az Országos Erdészeti Egyesület elnöke a nehézségek leküzdése érdekében a hagyományok megőrzéséhez, az erkölcsi és eszmei célok eléréséhez szükséges erdészeti magatartás vonatkozásában elmondott.

*

M. ZIELKE erdőgazdátó úr, a Hannoveri Mezőgazdasági Kamara és Northheim Erdőgazdasága üdvözlétét tolmácsolta. Nagy benyomást tett rá a nagy létszámú egyesület ilyen méretű, tökéletes szervezetségű és nagyon tartalmas jubileumi közgyűlése. Személyét illetően a szívélyes és meleg vendéglátást köszönte meg. A falak leomlását követően további eredményes munkát kívánt.

*

Külön köszönetet kell mondanunk azoknak a kollégáknak, akik a külföldi vendégekkel töltötték a két napot, és tolmácsolásukkal valamennyi meghívott vendég számára részleteiben is érthetővé tették a jubileumi vándorgyűlés eseményeit.

Dr. Szőnyi László kollégánk fáradhatatlansága lenyűgöző volt az előkészítő munkáktól kezdve a búcsúestig. Köszönjük.